

Kategorie od 15 let

4.–6. místo Zdeňka Hucková – Ztracená

On kope, já žeru. Ano, žeru, jak jinak to vyjádřit? Cpu se jak nezavřená, pak na sebe mám vztek, a láduju se proto tím víc. Už vypadám jak bečka sádla. Zato jeho tělo je pevné a pružné. Když krumpáčem ukrajuje hlínu, svaly mu jen hrají.

Připravím mouku, cukr, mleté ořechy a pečlivě odvážím přesné množství. Smíchám, přidám žloutek i máslo, nastrouhám citronovou kůru a vypracuju vláčné těsto, které nechám chvilku odpočinout.

Vykouknu z okna kuchyně a vidím ho, jak rozrývá vinici. Dostanu chuť se za ním rozběhnout. Včas si to ale rozmyslím, protože zahlédnu svůj odraz ve skle. Poženu se tam, rozvlíní se mi břicho, podbradek bude směšně poskakovat, takže mne sjede kriticky pohledem a neosobně pronese: „Potřebuješ něco?“ A já zůstanu bezradně stát, dokud se zas nedá do kopání. Z té představy je mi tak hořko, že raději otevřu lednici a zajím to něčím sladkým.

Formičky nevymazávám. Opatrně do nich vtlačím těsto. Pak dám péct.

Když jsme se seznámili, byla jsem holka s vosím pasem, která zabloudila na borůvkách. Kde se vzal, tu se vzal – urostlý hajný, pod nosem knír. Vyprostil mě z hloubi lesa jako srnu z pytláckého oka. Odvedl mě na hájovnu. Už jsem tam s ním zůstala.

Podívám se do trouby. Rohlíčky jsou lehce zrůžovělé. Nejvyšší čas je vyndat.

Žil jen s matkou. Ona vládla domu, on lesu. Ona trůnila uprostřed naklizeného království a nevměšovala se mu do lesních záležitostí. On se jí nemíchal do vaření. Rozdělené pravomoci nepřipouštěly místo pro nikoho dalšího. Neviděla jsem to, byla jsem tak zamilovaná...

Opatrně shrnu formičky z plechu na vál a nechám je vychládat.

Časem se mi však začalo zajídat, že život v hájovně byl nehybný jako škraloup na kakau, které mu ona denně připravovala k snídani. S televizními novinami musel zavládnout klid, větrat se smělo jen ventilačkou, každý měl svůj hrnek, křeslo, místo u stolu. Vzbouřila jsem se a vypukla zákopová válka. Na mou hlavu dopadaly šrapnely typu: My se do parádního pokoje zouváme! Já zasypávala nepřítele sarkasmem. On se nepřidal na žádnou stranu a zbaběle utíkal do lesa.

Vyklopím rohlíčky z formiček. Několik se jich rozlomí. Ty sním.

Nebylo vítězů, nebylo poražených. Zbývala pachuč, kterou jsem začala zajídat vším, co bylo. A pak najednou matka zmizela. Vrátili jsme se z nákupu a ona

byla pryč. „Maminko!“ volali jsme. Marně. „Maminko!“ vracela nám ozvěna z lesa.

Palcem vytřu z plechu mastný film. Formičky tak zůstanou promaštěné pro další použití.

Našli jsme ji s pomocí policie v domově důchodců na druhém konci země. Hned jsme se tam rozjeli. Personál byl překvapen. V žádosti o přijetí uvedla, že žádnou rodinu nemá. „Mami!“ Ani neotočila hlavu, dívala se do zdi a mlčela. Cestou domů hustě přšelo. Málem jsme nabourali.

Nad parou ušlehám vejce s cukrem a utřu máslo. Zakápnu rumovou trestí, přidám trochu vanilky a vymíchám krém.

Další návštěvy jsem vykonávala sama. On se odmítl s matkou vídat, zato obsedantně udržoval její království nedotčené. Ve skříních visely její šaty, v botníku na ni čekalo několik párů obuvi, na jejím ubruse se prostíraly její talíře, sklenky, příbory. Věděla jsem, že by moc stál o to, aby hájovnou voněla pečeně, aby poklička na kamnech poskakovala nad silným taženým vývarem a na hambalkách se sušily domácí nudle. „Polévka je grunt a maso je špunt,“ opakoval do omrzení matčinu mantru a nostalgicky vzpomínal na její ořechové rohlíčky. Moderní rychlá jídla, kterými jsem ho krmila já, nenáviděl.

Postavím hrnec s vodou na kamna. Průtokový ohříváč nemáme, ani rychlovarnou konvici. K novotám tady měli nedůvěru.

Pošťák mu prozradil, že matka odchod dlouho plánovala. O jejím stěhování věděl ve vesnici kdekdo, ale nikdo nám nic neřekl. Svě největší bohatství, sešit s ručně psanými recepty, si prý s sebou nevzala. „Musela ho zakopat někde tady venku,“ zašeptal posel dobrých zpráv manželovi spiklenecky do ucha. Ten si den nato přivezl náradí a začal kopat. Kolem domu, u plotu, v sadu.

Voda na kamnech už vře, naliju trochu do lavoru, abych umyla nádobí.

Dnes začal rýt na vinici. Vzpomínám, s jakým nadšením jsme přivezli sazenice révy. Nebylo jich moc, ale na demižon se urodilo vždycky. Víno nemělo ani buket, ani barvu, ale bylo naše. Teď se bojím, že mu poškodí kořeny. Člověk se může ranám bránit, ale co rostlina, odsouzená žít, kam ji vysadili?

Promažu vychladlé rohlíčky vanilkovým krémem. Spojím je a vyskládám na ozdobný tác.

„Káva!“ zavolám z okna. Vyměním vodu na mytí rukou, připravím čistý ručník. Když zasedne za stůl, přisunu před něj plný podnos. Překvapeně na mě pohlédne. Zrudnu. Usrkne kávu a opatrně, téměř nábožně, přenesse jeden rohlíček z tácu na talířek. Šetrně mu ukousne špičku. Chvilí sousto převaluje v puse, pak polkne a zbytek znechuceně odstrčí. Dopije kávu a beze slova odejde.

Chvíli sedím. Pak vstanu, obléknu si růžové hedvábné šaty. Vypadám v nich jako čuník před porážkou, ale dnes poprvé se tak necítím. Uhladím ubrus a odolám pokušení spořádat ještě pár zákusků. Položím na stůl klíče od domu a přehodím si tašku přes rameno. Naposled vyhlédnu z okna. Kope. Zavřu na kličku a vyklopím ventilačku. Očima přeletím kuchyni. Na mycáku zůstal sešit ručně psaných receptů. Je otevřený na straně „Pařížské plněné rohlíčky“. Věděla jsem, že to nemohla nikam zakopat. Vycházela přece tak nerada mimo své království.

Otevřu kamna a přiložím. „Papír do kamen nepatří,“ zazní mi v hlavě, „zanesoš komín!“

Usměju se.